

csak egyetlen példány látogatta időnként a méhest. Fiait se neveli méhekkkel, mert hisz akkor az a négy pár, mely ezidén a méhes környékén fészkel, ugyanez megtehető volna az állományt. Abban, hogy e madár pár lépésnyiről felismeri a munkásnál jóval nagyobb és pohosabb herét, semmi különös sincsen, mert ehhez elég a normális látású emberi szem is. Sokkal fogasabb s nagyon messzire vezető kérdés az: miért fogdossa csakis a herét? Ebben nem vezetheti a fulánktól való félelem, mert ismeretes, hogy e madár olykor darazsat is fog. Még talán legközelebb jár az a föltevés, hogy ezt a szervezeténél fogva fulánk nélküli rovarokra utalt madárfajt a munkás-méhektől a méregzacsó hangyasavának szaga és íze riasztja vissza. Bár e tekintetben az emberi szaglás és ízlés épen nem irányadó. Hisz tudjuk, hogy a bűzös és maró váladékú poloskákat a varjak s más madarak is szívesen eszik. Ez észleletekhez még néhány tanulság fűződik. Először is az, hogy még a gyomortartalmak kétségtelenül pozitív adataiból is csak nagy óvatossággal szabad következtetnünk, míhelyt a madár gazdasági szerepének nem általánosságáról, hanem részletkérdéseiről van szó. Másodszor meg az, hogy a közvetlen megfigyelés és a köpetek egybegyűjtése révén a pozitív adatok egész sorozatára tehetünk szert anélkül, hogy csak egyetlen madarat is fel kellene áldoznunk. Végül pedig, nem szabad minden a méhes körül tartózkodó madarát az első látásra kártétellel gyanúsítanunk. A méhes környékén ugyanis mindig hevernek rovarhullák, megölt herék, a kaptárokba tolakodó sokféle rovar, darazsaktól megölt s csak részben kiszívott munkás-méhek tetemei; a mézszagra lepkek és legyek is gyülekeznek. Ezekért járja a méhes táját a fecske, a czinege s a *Ruticilla phoenicura*, a nélkül, hogy a méhállományban kárt okozna. (Aquila XII. 1905.)

Új lepke-fajváltozatok írt le legközelebb gróf Turati Emil olasz lepkész (Naturalista Siciliano 1905.); ezek közül csak azokat említem fel, a melyek hazánkban is előfordulnak. Ezek a következők: *Aporia Crataegi* L. v. *Augusta*. Szerző azokat a példányokat tekinti törzsalakoknak, melyeken az összes erek kiszélesedés nélkül érik el a külső szegélyt, a felső szárny középsejtjét lezáró harántér pedig egyszerű vonal; ettől eltér a v. *Augusta*, melyen a felső szárny harántere többnyire igeneróteljesen kifejlődött, az összes erek pedig a külső szegély felé kiszélesednek, sőt itt egész kis szürke foltot alkotnak. Hazai példányaink legnagyobb része idetartozik. *Orthosia nitida* F. ab. *Garibaldina*, melynek felső szárnya egyszínű pirosos barna, azaz olyan mint az *O. pistacina* ab. *rubetra* Esp. Egyik példányom (Hunyadból) átmenetet képez, a mennyiben még némi rajzot mutat. *Phasiane clathrata* L. v. *aurata*, melyeknek alapszíne nem fehér, hanem sárga; hazánkban országszerte elég gyakori. *Endotricha flammealis* Schiff. v. *adustalis*. Alapszíne sötét barna (olyan mint *Actenia brunnealis* Tr.) több-kevesebb sárga rajzolattal: található Budapesten és Újpesten; v. *lutealis*, alapszíne egyszínű sárga: ilyen fogtam N. Verőczen. *A. Aigner Lajos.*